

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Prediquem un Messies crucificat

La perspectiva del Messies morint en una creu no entrava en el cap de l'apòstol Pere. Per això, l'Evangeli explica que va intentar apartar Jesús d'aquest camí (cf. Mt 16,21-23). Tampoc va ser entesa pels altres apòstols. La seva reacció davant d'aquesta possibilitat podríem dir que era natural i humana; de fet, és la mateixa reacció que sovint tenim nosaltres davant el dolor i la dificultat quan es fan presents en la nostra vida. No és fàcil d'acceptar el misteri de la creu, i no és fàcil d'acceptar el sofriment des de l'òptica de la creu del Senyor. En canvi, el senyal del cristià és la creu. De fet ens senyem contínuament: fem el senyal de la creu sobre el front, la cara i el pit, posant la nostra vida en mans del Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Ara bé, ¿som conscients del seu significat?

La litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge respon a aquests interrogants a través de sant Pau. L'apòstol ensenya a l'Església de Corint que és en el misteri de la creu on resideix la força i la saviesa de Déu «Els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu» (1Cor 1,22-24). Algunes expectatives dels jueus d'aquell temps se centraven únicament en un messianisme polític, sense diferenciar-se dels qui només aspiraven a conquerir el món. D'altra banda, els corrents de pensament de la seva època volien comprendre els misteris de l'ésser humà i de la natura recreant-se en unes retòriques molt sovint complexes i buides. Crist crucificat va més enllà de tot això, sen-

**Crist de Sant Joan de la Creu (1951) de Salvador Dalí.
Museu de Glasgow (Escòcia)**

se que l'importi ser escàndol per a uns i absurd per als altres.

Hem de reconèixer que el dolor i el sofriment formen part de l'existència humana. Ara bé, quan es descobreix el sentit de la creu i amb l'ajut de la gràcia de Crist, el sofriment se suporta d'una manera molt diferent: amb un amor proactiu i capaç d'oferir-se més enllà de les lamentacions. La creu i la resurrecció són dos

aspectes essencials en el missatge de sant Pau. Des de la contemplació de la creu també nosaltres som conscients de l'immens amor de Déu que no s'atura davant del sofriment extrem. Allò que salva la humanitat és l'amor infinit de Déu, reflectit en el lliurament de Crist fins a la fi.

Gràcies a aquest sacrifici, Déu ens ha reconciliat amb Ell mateix, i a través del perdó dels pecats, ha concedit la pau de la reconciliació en Crist, i ha possibilitat als éssers humans una amistat real amb Ell. Per això és tant important acollir també el misteri pasqual de Crist, que inclou el fet de la seva resurrecció corporal. En efecte, la resurrecció del Senyor és la seva consagració com a Salvador, que restaura la vida i venç la mort. És així com Déu ha vessat el seu amor: per la crucifixió del Senyor i la seva victòria és com l'Esperit Sant inunda el cor dels creients.

A la nostra època, és veritat que la creu és difícil d'entendre, ja sigui des de les concepcions filosòfiques o científiques, ja sigui des de diversos plantejaments religiosos. Però incorporar el misteri de la creu a la nostra vida no consisteix en una pura especulació, sinó en una veritable experiència de vida. Com afirma Edith Stein, «quan

parlem de la ciència de la creu no fem pura teoria, sinó que expressem una veritat viva, real i efectiva». En definitiva, per això ens senyem, per a continuar l'amor amb el que Crist vol seguir viu en els seus membres. I així, unint-nos al Crucificat, quedem inserits en la seva obra, i experimentem el seu amor, que ens salva i ens fa anar més enllà del nostre jo, sortint a l'encontre de l'altre per a consolar, per servir i per estimar.

ENTREVISTA

El llegat del bisbe
Pere Casaldàliga

GLÒRIA CASALDÀLIGA

«El traspàs del bisbe Pere ens ha deixat un gran buit, i també la responsabilitat de donar continuïtat a les seves causes i de preservar el seu llegat». Per tal de mantenir viva la seva memòria, aprofundir en el seu treball i les seves causes, i vetllar per un bon ús del record de la seva figura, la família del bisbe Pere ha impulsat la Fundació Pere Casaldàliga, que presideix la seva neboda Glòria, membre de l'Associació Araguaia.

Què destacaries del llegat del bisbe Pere?

Era un activista social, en la lluita per la llibertat, la justícia i la pau, eixos vertebradors de les causes concretes per les quals va lluitar. També era un gran poeta: algú el compara amb els grans poetes llatinoamericans i amb els poetes místics. I un gran comunicador: ens deixa molta prosa escrita en llibres, cartes, articles, entrevistes... I afegiria la seva vessant de profeta, una persona amb una gran espiritualitat. Un company seu va dir: «Amb en Pere hem conegut el Regne de Déu a la terra».

Per què va ser una persona tan estimada?

El bisbe Pere era molt proper i tenia un gran sentit de l'humor i, sobretot, sabia escoltar! Quan parlaves amb ell et senties la persona més important per a ell en aquell moment. Això, juntament amb la seva gran coherència, feia que tot hom l'estimés.

Per quines causes li hagués agradat al bisbe Pere que es continués treballant?

Entenem que el llegat del bisbe Pere és present, aquí i ara, i que les causes en favor de la justícia, la llibertat i la pau, per les quals ell va lluitar, estan més vives que mai. La seva coherència i la radicalitat, juntament amb una gran esperança, és el que ha d'ajudar a continuar amb el seu treball. Potser la causa ecològica és la més urgent, entesa d'una manera integral, on de forma transversal es treballi per la causa del dret a la terra, la indígena, la de la dona... Per totes elles, el bisbe Pere va donar la vida.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Caminar confiadament
cap al Senyor

Era un bon professional, treballava bé i amb eficàcia. Depenien d'ell una colla de persones i, en bona part, el funcionament d'una escola. El bon tracte i la senzillesa el feien acollidor. Fa sis anys li detectaren un càncer. La malaltia ha comportat etapes pitjors que d'altres. Sempre, però, ha mantingut la mateixa actitud de bonhomia i la mateixa delicadesa de tracte respectuós vers els altres.

Era minuciós: acabar la feina començada i acabar-la bé. Detallista, la feina de cada dia ho demanava. La malaltia li debilità les forces, però s'esforçava per mantenir-se actiu dins de les limitacions sobrevingudes. En aquest afany per facilitar la feina als altres, deixà previst el seu funeral. Hi contemplava els diversos moments amb detall i minuciositat. El celebrant fou un amic de molts anys, amb qui havia compartit treball i inquietuds. La primera lectura del llibre de l'Apocalipsi de sant Joan: «I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". I el

qui seu al tron va afirmar: Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,3.5). El salm manifesta confiança en el Senyor: «N'estic cert, tota la vida m'acompanyen / la teva bondat i el teu amor. / I viuré anys i més anys / a la casa del Senyor» (Sl 23,8). Ambdues lectures, encomanades a dues amigues, persones concretes i estimades. El text de l'evangeli completà l'escolta atenta de la Paraula amb un generós desig: «...perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui» (Jn 17,26). Embolcallats per l'amor de Déu!

Cap detall escapà a la preparació. La pregària dels fidels i una acció de gràcies assignades a dos companys de feina. La reserva de l'església, les cançons, els recordatoris, les flors de l'altar, tot estava encomanat a algú des de l'afecte i la confiança. Per facilitar més la feina, va acabar l'escrit amb les previsions del funeral, amb la relació dels telèfons de tots els que hi havien d'intervenir. Confiança en les persones i en Déu Pare en aquest darrer tram de la vida. Sabia que anava cap al Senyor. Volia fer-ho amb serenitat i confiadament i, com sempre, facilitant la feina als altres.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La oración de cada día

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Vaticano anunció el viaje del Papa a Irak, iniciado el pasado viernes y con regreso mañana lunes. El Santo Padre lleva un mensaje de ánimo, agradecimiento y esperanza a aquellos hermanos nuestros; una invitación a seguir dando testimonio a pesar de las dificultades. El viaje es también una oportunidad de subrayar el diálogo interreligioso, de recordar la contribución de las religiones «a restablecer la sabiduría, la justicia y la caridad» (Sobre la fraternidad humana 04.02.19).

Nos unimos a la oración de los cristianos de aquel país que rezan y han rezado por el viaje del Papa. Nos recordaba Francisco en una reciente audiencia (10.02.21), que «la oración cristiana infunde en el corazón humano una esperanza invencible: cual-

quier experiencia que toque nuestro camino, el amor de Dios puede convertirlo en bien».

«El que reza es como un enamorado: lleva siempre en el corazón a la persona amada, vaya donde vaya. Por eso, podemos rezar en cualquier momento, en los acontecimientos de cada día: en la calle, en la oficina, en el tren; con palabras o en el silencio de nuestro corazón. El Espíritu del Señor siempre se nos ofrece para que brote el diálogo con Él.»

Con María, que siempre nos lleva en su corazón, pidamos especialmente por los que más sufren. Rezando y amando «con compasión y ternura, como Jesús, descubriremos que cada día lleva escondido en sí un fragmento del misterio de Dios».

Lectures
de la missa
diària
i santoral

8. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. Sant Veremon (Bermudo) d'Ira-che, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimecres [Dt 4,15-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candí, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Vilavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ † Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.)
[2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2, 4-10 / Jn 3,14-21]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

DIUMENGE III DE QUARESMA

COMENTARI

(Aquest diumenge, sobretot si hi ha catecúmens, es poden llegir les lectures del cicle A: Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42)

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)
(Versió abreujada)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi. [...]

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. [...]

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germanys, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

✝ **Lectura de l'Evangelí segons sant Joan**
(Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Esriptura: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «¿Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quarantais anys que treballen en la seva construcció, ¿i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home.

Lectura del libro del Éxodo (Éx 20,1-17)
(Versión abreviada)

En aquellos días, el Señor pronunció estas palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí. [...]

No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Recuerda el día del sábado para santificarlo. [...]

Honra a tu padre y a tu madre, para que se prolonguen tus días en la tierra, que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás falso testimonio contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo. No codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada de lo que sea de tu prójimo.»

Salmo responsorial (18)

R. *Senyor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necesidad para los gentiles; pero para los llamados «judíos o griegos», un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

✝ **Lectura del santo Evangelio según san Juan**
(Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí: no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre». Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora». Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?». Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré». Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?». Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y creyeron a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba a ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

«Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En aquest tercer diumenge de Quaresma, l'evangelí ens presenta Jesús anunciant un temple nou, aixecat el tercer dia, en referència al misteri de resurrecció d'entre els morts. El misteri de la Pasqua ja despunta a l'horitzó.

Com els antics profetes d'Israel, Jesús no només predica amb paraules sinó també amb signes provocadors, que obliguen la gent a pensar i preguntar. En aquesta ocasió, Jesús realitza un signe profètic: treu els venedors i canvistes de l'atri del Temple, i cita el profeta Jeremias: «No convertiu en mercat la casa del meu Pare.»

El Temple tenia les seves pròpies botigues d'animals per als sacrificis, i les seves pròpies taules de canvi de moneda, per tal de proporcionar animals idonis, segons les lleis de la puresa sacrificial, i monedes sense la imatge del Cèsar ni de qualsevol altra persona o animal de la Llei de Moisès; tot, segons les normes de la Llei de Moisès. Però aquest servei fàcilment podia caure en la temptació del negoci; i això és el que critica Jesús amb el seu gest i les seves paraules. Mogut pel zel cap a la casa de Déu, la vol purificar de tot allò que la distorsiona i la perverteix. La casa de Déu és i ha de ser una casa d'oració i no un mercat.

Interpel·lat pels jueus, Jesús proposa destruir el temple de pedra i substituir-lo per un «reconstruït en tres dies»; paraules que a ulls cristians fan clara referència al cos ressuscitat de Jesús. Nosaltres sabem que, des de la resurrecció de Crist, l'autèntic temple no és cap edifici de pedra sinó el propi cos de Crist ressuscitat. En Crist, mort i ressuscitat, podem adorar Déu en esperit i en veritat (cf. Jn 4).

En aquell temps, molts van creure en el seu nom, ens ha dit l'evangelista. També nosaltres som dels que hem cregut en el seu nom i descobrim en ell l'autèntic Temple on habita la plenitud de la divinitat. Jesucrist, mort i ressuscitat, és el Fill de Déu que ens manifesta el rostre humà del Déu invisible; en el seu amor fins a l'extrem se'ns ha revelat el gran amor de Déu que ens ha estimat tant que ens ha lliurat el seu propi Fill perquè creient en ell tinguem vida eterna.

Preparar-nos per la renovació dels nostres compromisos baptismals a la nit de Pasqua ens porta a reconèixer en Jesucrist l'autèntic Temple i Casa de Déu, aixecat el tercer dia per l'amor del Pare. D'aquesta manera, en la nostra vida es manifesta la vida nova de Crist.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns dia 8, a les 11 h. Reunió dels consiliaris del Moviment de Cursets de Cristiandat d'Aragó, Osma Sòria i Zona Nord (telemàtica).

Dimarts 9, a les 10 h. Acte acadèmic del XXV Aniversari del Concili Provincial Tarraconense, al Seminari de Barcelona.

Dimecres 10. Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dijous 11, a les 19 h. Consell diocesà d'Assumptes Econòmics.

Divendres 12, a les 11 h. Col·legi de Consultors.

Dissabte 13, a les 11 h. Comissió Executiva del Moviment de Cursets de Cristiandat.

gacions de Joventut i de Pastoral Vocacional de la diòcesi de Terrassa van organitzar una tanda d'exercicis espirituals per a noies a la Casa d'espiritualitat de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui. Hi van participar 25 noies de diferents parròquies de la diòcesi. El gran nombre de noies interessades obliga a fer un segon recés el mes de març.

Trobada arxiprestal a Granollers. El diumenge 28 de febrer, a l'església de Sant Esteve de Granollers, les 17 parròquies de l'Arxiprestat varen tenir una trobada-pregària arxiprestal. Es va fer la presentació de la carta apostòlica *Patris corde* del papa Francesc

sobre sant Josep i es va pregar seguint les set invocacions assenyalades pel Papa. Hi va haver una bona participació amb totes les mesures sanitàries.

Agenda

Recés de Quaresma del clergat. Dilluns 15 de març, a les 11 h, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Dirigit per Mn. Pere Montagut, director espiritual del Seminari Conciliar de Barcelona.

Conferències Quaresmals a la Catedral:

—**Dimecres 17 de març, a les 19 h.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses: «L'Any de Sant Josep».

—**Dimecres 24 de març, a les 19 h.** Mons. Salvador Cristau: «Sant Josep i la família».

Dia del Seminari. Diumenge 21 de març, pregària i testimoni de seminaristes a les parròquies. Els altres actes acostumats (vetlla de pregària per les vocacions i jornada de portes obertes) estan suspesos a causa del confinament motivat per la pandèmia.

L'Any de Sant Josep. Per tal de viure aquest Any, la diòcesi ha promogut entre altres coses: 1) Una edició popular de la carta apostòlica del papa Francesc *Patris corde* que s'està distribuint a les parròquies. 2) El recés de Quaresma per a preveres i diaques estarà dedicat a meditar la figura de sant Josep. 3) Els arxiprestats organitzaran trobades amb motiu de l'Any de Sant Josep quan les circumstàncies ho permetin. 4) En els àmbits funcionals i centres educatius es tindrà en compte en les programacions promovent la lectura de la carta apostòlica i la formació sobre la figura de sant Josep.

Notícies

Exercicis espirituals per a noies. Entre els dies 26 i 28 de febrer, les dele-

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Predicamos a un Cristo crucificado

La perspectiva del Mesías muriendo en una cruz no cabía en la imaginación del apóstol Pedro. Por eso, el Evangelio narra cómo intentó apartar a Jesús de ese camino (cfr. Mt 16,21-23). Tampoco fue comprendida por los demás apóstoles. Su reacción ante esa posibilidad era muy natural y humana; de hecho, es la misma reacción que a menudo tenemos nosotros cuando el dolor y la dificultad se hacen presentes en nuestra vida. No es fácil aceptar el misterio de la cruz, y no es fácil aceptar el sufrimiento desde la óptica de la cruz del Señor. En cambio, la señal del cristiano es la cruz. De hecho, nos persignamos continuamente: hacemos la señal de la cruz sobre la frente, la cara y el pecho, poniendo nuestra vida en manos del Padre, el Hijo y el Espíritu Santo. Ahora bien ¿somos conscientes de su significado?

La liturgia de la Palabra de este domingo responde a estos interrogantes por boca de Pablo. El apóstol enseña a la Iglesia en Corinto que el misterio de la cruz es donde resi-

de la fuerza y la sabiduría de Dios: «Mientras los judíos piden señales y los griegos buscan sabiduría, nosotros predicamos a un Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; más para los llamados, lo mismo judíos que griegos, un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios» (1Cor 1,22-24). Ciertas expectativas de sus coetáneos judíos se centraban únicamente en un mesianismo político, sin diferenciarse de quienes sólo aspiraban a conquistar el mundo. Por otro lado, las corrientes del pensamiento de su época pretendían comprender los misterios del ser humano y de la naturaleza recreándose en retóricas a menudo complejas y vacías. Cristo crucificado va más allá, sin importarle ser escándalo para los unos y necedad para los otros.

Tenemos que reconocer que el dolor y el sufrimiento forman parte de la existencia humana. Ahora bien, cuando se descubre el sentido de la cruz y se cuenta con la gracia de Cristo, el sufrimiento se so-

breleva de una forma muy distinta: con un amor proactivo y capaz de ofrecerse más allá del lamento. La cruz y la resurrección son dos aspectos esenciales en el mensaje de san Pablo. Desde la contemplación de la cruz también nosotros percibimos el inmenso amor de Dios; un amor infinito que alcanza en la cruz su máxima realización. Lo que da valor redentor a la muerte en cruz de Cristo es sobre todo el amor inmenso de Dios que no se detiene ante el sufrimiento extremo. Lo que salva a la humanidad es el amor infinito de Dios, plasmado en la entrega de Cristo hasta el final.

Gracias a ese sacrificio, Dios nos ha reconciliado consigo, y por medio del perdón de los pecados, ha concedido la paz de la reconciliación en Cristo, y ha posibilitado a los seres humanos una amistad real con Él. Por eso es tan importante acoger también el misterio pascual de Cristo, que incluye el hecho de su resurrección corporal. En efecto, la resurrección del Señor es su consagración como Salvador, que res-

taura la vida y vence a la muerte. Es así como Dios ha derramado su amor: por la crucifixión del Señor y su victoria, es como el Espíritu Santo inunda el corazón de los creyentes.

En nuestra época, es verdad que la cruz es difícil de comprender, sea desde las concepciones filosóficas o científicas, sea desde no pocos planteamientos religiosos. Pero incorporar el misterio de la cruz en nuestra vida no consiste en una mera especulación, sino en una verdadera experiencia de vida. Como afirma Edith Stein, «cuando hablamos de ciencia de la cruz no hacemos pura teoría, sino que expresamos una verdad viva, real, y efectiva». En definitiva, por eso nos santiguamos, para prolongar el amor con el que Cristo quiere seguir vivo en sus miembros. Y así, uniéndonos al Crucificado, quedamos insertados en su obra, y experimentamos su amor, que nos salva y nos hace ir más allá de nuestro yo, saliendo al encuentro del otro para consolar, servir y amar.